

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **C.**, zastúpený Advokátskou kanceláriou M., proti žalovaným : **1/ B.**, **2/ K.**, zastúpený Advokátskou kanceláriou M., **o vydanie nehnuteľností**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 9 C 255/1995, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2011 sp.zn. 15 Co 19/2009

t a k t o :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2011 sp.zn. 15 Co 19/2009 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 13. novembra 2007 č.k. 9 C 255/1995-140 uložil žalovaným 1/, 2/ vydať žalobcovi nehnuteľnosti v katastrálnom území B. zapísané na liste vlastníctva č. X., parc. č. X.-zastavané plochy o výmere X. m² a tam sa nachádzajúcu stavbu súpisné číslo X. ako aj nahradiť trovy konania žalobcovi vo výške 483 200,-- Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že žalobca je oprávnenou osobou v zmysle zákona č. 282/1993 Z.z. § 2. V zmysle príloh k zákonu č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností je Evanjelická cirkev augsburského vyznania na Slovensku štátom registrovanou cirkvou. Žalobca je organizačnou jednotkou Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku s právnou subjektivitou. Rozhodnutím Odboru školstva a kultúry Rady ONV v Bratislave č. X. zo dňa 28.10.1958 bola nehnuteľnosť na T. – budova s dvorom a pozemok – parc. č. X. zapísaná v pozemnoknižnej vložke č. X. poštátnená na základe nariadenia č. 47/45 Zb. Národnej rady SNR. Žalobca si uplatnil reštitučný nárok u povinnej osoby prostredníctvom splnomocnenca žiadosťou zo dňa 14.9.1994 doručenou K. dňa 22.9.1994. Žiadal o vydanie nehnuteľného majetku vedeného pod pozemnoknižnou vložkou č. X., parcela č. X.. Z výpisu z pozemkovej knihy

mal súd preukázané, že v pozemkovej knihe pod pozemnoknižnou vložkou č. X. parc. č. X. bola nehnuteľnosť vedená ako dom č. popisné X. s dvorom a kamenným múrom, ktorej nehnuteľnosti sú t.č. zapísané v katastri nehnuteľností katastrálnom území B. na LV č. X., parcelné č. X.-zastavané plochy o výmere X. m² a stavba súpisné č. X.. Nestotožnil sa s obranou žalovaného 2/, že rozhodnutie Odboru školstva a kultúry ÚNV v Bratislave zo dňa 28.10.1958 č. X. nepredstavuje právny dôvod, na základe ktorého prešla vec na štát, nakoľko je toto rozhodnutie nulité a nemohlo spôsobiť žiadne právny účinky. Nestotožnil sa ani s názorom žalovaného 2/, že majetok prešiel na štát dňa 30.10.1945 na základe Dekréту prezidenta č. 108/1945 konfiškáciou. Totižto rozhodnutie Odboru školstva a kultúry rady ÚNV v Bratislave zo dňa 28.10.1958 je rozhodnutím vydaným v správnom konaní podľa vtedy platných predpisov. Toto rozhodnutie spĺňa formálne náležitosti, je zrozumiteľné, právoplatné a na jeho základe Ľudový súd v Bratislave uznesením č.k. 320/59 povolil pozemnoknižný zápis. Predmetný majetok nemohol prejsť na štát konfiškáciou na základe Dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 o konfiškácii nepriateľského majetku z dôvodu, že konfiškácia sa nevzťahovala na majetok náboženských spoločností, cirkevných inštitútov, kongregácií a rádov. Majetok Nemeckej evanjelickej cirkvi augsburského vyznania v Slovenskej republike bol Vyhláškou úradu predsedníctva SNR č. 253/45 ÚV daný do správy Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku. Poukázal na skutočnosť, že v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 282/1993 Z.z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam oprávnenou osobou po Nemeckej evanjelickej cirkvi augsburského vyznania v Slovenskej republike a ich cirkevných organizačných jednotkách podľa odseku 1 je na vydanie vecí podľa § 4 ods. 2 písm.i/ Evanjelická cirkev augsburského vyznania na Slovensku a jej cirkevné organizačné jednotky.

Na odvolanie žalovaných 1/, 2/ Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. januára 2011 č.k. 15 Co 19/2009-285 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že návrh žalobcu zamietol. Žalovanému 2/ náhradu trov prvostupňového konania nepriznal. Uložil žalobcovi zaplatiť žalovanému 2/ trovy odvolacieho konania vo výške 423,02 € k rukám jeho právneho zástupcu. Žalovanému 1/ náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že s poukazom na § 213 ods. 1 a 3 O.s.p. zopakoval dokazovanie na pojednávaní konanom dňa 26. januára 2011 pred odvolacím súdom a na základe predložených listinných dôkazov, ktoré sú založené v spise ako aj na základe vyjadrení účastníkov dospel k záveru, že návrh žalobcu je nedôvodný. Ako prvou sa odvolací súd

zaoberal otázkou aktívnej legitímácie žalobcu. Zastáva názor, že Nemecká evanjelická cirkev augsburského vyznania na Slovensku zanikla zo zákona a to na základe vyhlášky Úradu predsedníctva Slovenskej národnej rady zo dňa 10.9.1945 č. 5830/1945 na základe uznesenia Zboru povereníkov Slovenskej národnej rady zo dňa 3.8.1945 a to na základe vyhlášky č. 253/1945 ÚV, kedy uvedenou vyhláškou bolo ustanovené, že nemecké evanjelické augsburského vyznania cirkevné zbory a senioráty, ďalej maďarské cirkevné zbory a senioráty, nemôžu tvoriť organizačné jednotky v rámci Evanjelickej augsburského vyznania cirkvi na Slovensku ako právne osoby. Majetky ústredia zrušenej Nemeckej evanjelickej cirkvi augsburského vyznania v bývalej Slovenskej republike ako verejnoprávnej korporácie nemeckých a maďarských evanjelických augsburského vyznania cirkevných zborov a seniorátov, podnikov, ústavov, združení a inštitúcií každého druhu, počítajúc každý hnutel'ný a nehnuteľný majetok, archívy a cirkevné matriky ako verejnoprávne listiny, sa dali do správy Evanjelickej augsburského vyznania cirkvi na Slovensku. Vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že ak by zákonodarca mal úmysel, aby sa právnym nástupcom Nemeckej evanjelickej cirkvi augsburského vyznania stala Evanjelická cirkev augsburského vyznania na Slovensku, bol by to v právnom predpise vyjadril jednoznačne. Uvedená vyhláška naopak jednoznačne uvádza, že majetok zrušenej Nemeckej evanjelickej cirkvi augsburského vyznania sa dáva do správy Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku. Z tohto dôvodu preto nie je možné uznať právny názor žalobcu, že na základe uvedenej vyhlášky by malo dôjsť k prechodu vlastníctva majetku. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 2 zákona č. 282/1993 Z.z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobeným cirkvám a náboženským spoločnostiam platný ku dňu žiadosti o vydanie nehnuteľnej veci (platný stav ku dňu 22.12.1994), podľa ktorého oprávnenými osobami sú štátom registrované cirkvi a náboženské spoločnosti so sídlom v Slovenskej republike vrátane ich častí s právnou subjektivitou, ktorých vec prešla do vlastníctva štátu alebo obce v rozhodnom období v prípadoch uvedených v § 4 ods. 2. Vychádzajúc z doslovného znenia uvedeného ustanovenia jednoznačne vyplýva, a to najmä zo slovíčka „ktorých vec“, že zákonodarca mal na mysli vlastníctvo vecí a nie napr. správu atď. Súd prvého stupňa nepostupoval správne, pokiaľ na daný prípad aplikoval znenie zákona č. 282/1993 Z.z. v znení zákona č. 97/2002 Z.z., nakoľko v čase podanej žiadosti o vydanie veci tento zákon nebol účinný a preto aplikácia na daný prípad bola nesprávna, keďže aplikácia tohto právneho predpisu nie je umožnená ani v záverečných a prechodných ustanoveniach zákona č. 282/1993 Z.z., ktorý bol novelizovaný zákonom č. 97/2002 Z.z. Na tomto právnom výklade

nemení nič ani tá skutočnosť, že uvedená novela zákona účinná od roku 2002 priniesla novelizáciu do § 2 odcitovaného zákona odseku 2 (kde je uvedené, že „oprávnenou osobou po Nemeckej evanjelickej cirkvi augsburského vyznania v Slovenskej republike a jej cirkevných organizačných jednotkách podľa odseku 1 je na vydanie veci podľa § 4 ods. 2 písm.i/ Evanjelická cirkev augsburského vyznania na Slovensku a jej cirkevné organizačné jednotky“), nakoľko uvedený odsek sa viaže výlučne k § 4 ods. 2 písm.i/ zákona č. 282/1993 Z.z., ktorý bol taktiež doplnený až následnou novelou a viaže sa výlučne k tomuto písmenu § 4 ods. 2 zákona č. 282/1993 Z.z. Ide tu teda výslovne o výnimku ustanovenú pre konkrétny reštitučný dôvod, a nie pre všetky ostatné reštitučné prípady.

Čo sa týka povinnej osoby, odvolací súd zastáva jednoznačne názor, že osobou povinnou v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 282/1993 Z.z. bol výlučne subjekt K. ako držiteľ predmetnej nehnuteľnosti, teda žalovaný 2/. Zo zriaďovacej listiny Školskej správy Bratislava VI zo dňa 1.1.1991 vyplýva, že K. bolo zriadené ku dňu 1.1.1991. S. ako splnomocnenec na zabezpečenie reštitúcie cirkevného majetku dňa 14.9.1994 adresovala K. výzvu na vydanie veci. K predmetnej žiadosti je pripojená fotokópia doručky zo dňa 22.9.1994, ktorá preukazuje prevzatie predmetnej žiadosti o vydanie veci K.. Pokiaľ predmetnú žiadosť o vydanie veci žalovaný 2/ K. obdržal dňa 22.9.1994 bolo potrebné podľa ustanovenia § 5 ods. 3 zákona č. 282/1993 Z.z. žalobu na súde uplatniť najneskôr do 22.12.1995. Žalobca si podal žalobu na Obvodný súd Bratislava I v Bratislave dňa 11.12.1995, avšak uvedenú žalobu si uplatnil voči subjektom Školská správa Bratislava VI a Slovenská technická univerzita. Keďže žalobca si žalobu voči K. uplatnil až návrhom na zmenu žalobného návrhu zo dňa 23.10.1998, kedy žiadal, aby do pojednávania namiesto pôvodne označeného subjektu S. vstúpil subjekt K., až od tohto dňa nastávajú účinky voči takto označenému účastníkovi a nie ku dňu podania žaloby na súd. Dospel teda k záveru, že jedinou povinnou osobou na vydanie veci v danom prípade by bol žalovaný 2/ pri splnení ostatných zákonných predpokladov a pri včasnom uplatnení predmetnej žaloby na súde a to oprávnenou osobou (čo je taktiež spochybnené), žaloba voči žalovanému 1/ je pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie zo strany odvolacieho súdu zamietnutá práve z dôvodu, že odvolací súd by pri splnení určitých hore uvedených predpokladov považoval za povinnú osobu žalovaného 2/.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., teda že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Má za to, že

odvolací súd nesprávne právne posúdil predmetnú situáciu, keď nad rámec zákona sa pridržiaval termínu „správa majetku“ a neriešil objektívne skutočnosti, z ktorých mohol žalobca vychádzať pri podávaní žaloby. Navyše celé odôvodnenie oprel o výpoveď zamestnankyne žalovaného 2/, ktorá uviedla, že kľúče k budove má riaditeľ školy. Domnieva sa, že takáto argumentácia nemôže obstáť pred súdom ohľadne určenia pasívnej legitimácie žalovaného. Držba kľúčov nie je verejne zistiteľná informácia a ani podľa ich názoru nie je kľúčová pri určovaní pasívnej legitimácie žalovaného 2/. K názoru súdu, že žalobca nie je právnym nástupcom Nemeckej evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku uviedol, že jednak na základe potvrdenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky ako najvyššieho orgánu štátnej správy zastrešujúcej cirkvi, jednak zo znenia citovaného zákona je nepochybné, že Evanjelická cirkev augsburského vyznania na Slovensku je právnym nástupcom Nemeckej evanjelickej cirkvi na Slovensku. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie.

Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť a rozsudok odvolacieho súdu potvrdiť.

V podaní zo dňa 19. septembra 2011 nazvanom ako Doplnenie dovolania žalobca uviedol, že Evanjelická cirkev augsburského vyznania na Slovensku má v zmysle ustanovenia § 4 zákona č. 282/1993 Z.z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobeným cirkvám a náboženským spoločnostiam môže právne požadovať vrátenie uvedených majetkov nemeckých evanjelických zborov za predpokladu podania písomnej výzvy o vrátenie majetku a preukázania svojho nároku na jeho vydanie. Má za to, že jedinou povinnou osobou v zmysle ustanovenia § 3 reštitučného zákona bol žalovaný 1/, keďže len ten spĺňal podmienky hospodárenia s majetkom štátu, ktorý zároveň aj držal a teda len žalovaný 1/ je pasívne legitimovanou osobou v tomto spore. Má za to, že odvolací súd v tomto prípade nesprávne právne posúdil držbu nehnuteľností a pasívnu legitimáciu žalovaného 1/, pričom automaticky len na základe výpovede jedinej svedkyne týkajúcej sa držby kľúčov od nehnuteľnosti usúdil, že držiteľom a teda jedinou osobou pasívne legitimovanou na vydanie nehnuteľnosti v zmysle reštitučného zákona je držiteľ kľúčov nehnuteľnosti žalovaný 2/, t.j. K.. Nakoľko odvolací súd v tomto konaní dospel k inému právnemu záveru v otázke vecnej legitimácie žalovaných ako aj otázke nástupníctva C. po Nemeckej evanjelickej cirkvi na Slovensku než súd prvého stupňa, pričom rozhodnutie okresného súdu nezrušil a nevrátil na ďalšie konanie, odňal

svojím postupom žalobcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. a teda aj preto je dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu prípustné.

Vo vyjadrení zo dňa 7.10.2011 k vyjadreniu žalovaného 1/ žalobca navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným). S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., dovolací súd kládol dôraz na skúmanie tej vady, ktorej existenciu dovolateľ v dovolaní namietal (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závädný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tejto skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide.

V zmysle § 372p O.s.p. sa na konania začaté pred 15. októbrom 2008 použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nie je ďalej ustanovené inak.

S účinnosťou od 15. októbra 2008 Občiansky súdny poriadok (zákon č. 384/2008 Z.z.) v ustanovení § 213 ods. 2 O.s.p. ustanovuje, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité, a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Úmyslom zákonodarcu ako to vyplýva priamo z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z., bolo týmto ustanovením v praxi zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Uvádza sa v nej, že účastník tak bude mať možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia, resp. inštitútu na zistený skutkový stav. Ustanovenie posilňuje právo na spravodlivý proces tým, že účastník bude môcť až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu.

Výzva odvolacieho súdu je plnením osobitného dôvodu tzv. manudukčnej povinnosti opravného súdu. Podstatou tejto poučovacej povinnosti je zabrániť odňatiu možnosti konať pred odvolacím súdom a teda zabezpečiť riadny prístup k spravodlivému procesu aj po podaní odvolania. Ustanovenie právneho predpisu je pre vec rozhodujúce vtedy, keď odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej.

V ustanovení § 213 ods. 2 O.s.p. je predpísaný postup odvolacieho súdu ak sa domnieva, že nárok, ktorý je predmetom konania, treba posúdiť podľa iného zákona, ako ho posúdil súd prvého stupňa, alebo síce podľa toho istého zákona, ako ho posúdil súd prvého stupňa, ale podľa iného paragrafu. Súčasne musí byť splnená aj druhá zákonná podmienka, že je toto iné zákonné ustanovenie rozhodujúce pre rozhodnutie veci. Ak sú súčasne splnené obidve zákonné podmienky, je odvolací súd povinný vyzvať účastníkov, aby sa vyjadrili k novej aplikácii tohto iného zákonného ustanovenia.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa aktívnu legitimáciu žalobcu posudzoval podľa § 2 ods. 2 zákona č. 282/1993 Z.z. v znení zákona č. 97/2002 Z.z. účinného od februára 2002. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí aktívnu legitimáciu žalobcu posudzoval podľa § 2 zákona č. 282/1993 Z.z. platného ku dňu žiadosti o vydanie nehnuteľnej veci (platný stav ku dňu 22.12.1994), pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, pokiaľ na daný prípad aplikoval znenie zákona č. 282/1993 Z.z. v znení zákona č. 97/2002 Z.z., keďže v čase podania žiadosti o vydanie veci tento zákon nebol účinný a preto jeho aplikácia na daný prípad bola nesprávna. Z dovolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že odvolací súd považoval predmetné ustanovenia v otázke aktívnej legitimácie za rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci. V súlade s ustanovením § 213 ods. 2 O.s.p. mal preto vyzvať účastníkov konania, aby sa k ich možnému použitiu vyjadrili. Zo spisu ale nevyplýva, že odvolací súd takto postupoval a žalobcovi nevytvoril procesnú možnosť vyjadriť sa k aplikácii predmetných ustanovení. Na pojednávaní pred odvolacím súdom sa zaoberal odvolací súd iba otázkou pasívnej legitimácie žalovaných ako aj včasnosti uplatnenia nároku. Jeho procesný postup v dôsledku toho vykazuje vady konania v zmysle ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm.f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí odvolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť

považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v dovolaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júla 2012

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová